

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10So/106/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200156
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7014200156.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: Ing. C. R., bytom L. proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o starobný dôchodok, o preskúmanie rozhodnutia odporkyne zo dňa 31. decembra 2013 č. XXX XXX XXXX X, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Sd/7/2014-22 zo dňa 16. mája 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Sd/7/2014-22 zo dňa 16. mája 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporkyne zo dňa 31. decembra 2013 č. XXX XXX XXXX X, ktorým odporkyňa podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov zamietla žiadosť navrhovateľa zo dňa 24. októbra 2013 o priznanie starobného dôchodku od 6. augusta 2010 a to s odôvodnením, že nárok na ten istý dôchodok za tie isté doby zamestnania poistencovi vzniknúť nemôže.

Súd v konaní podľa § 250l a nasl. O.s.p. po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, oboznámení sa s dávkovým spisom odporkyne dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa zo dňa 3. februára 2014 nie je dôvodný.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nebol v konaní úspešný a odporkyňa nemá zo zákona právo na ich náhradu.

Ako uviedol krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku navrhovateľ žiadosťou o starobný dôchodok,

ktorú podpísal dňa 24. októbra 2013, žiadal o priznanie starobného dôchodku od 6. augusta 2010. V administratívnom spise odporcu sa nachádza aj rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SPC - 32.146-1/6-97 zo dňa 10. decembra 1997, na základe ktorého Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako orgán sociálneho zabezpečenia Ing. C. R., nar. X. E. XXXX, bytom L., podľa §§ 132, 133 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov priznal od 10. septembra 1997 starobný dôchodok v sume 6 074,- Sk mesačne.

Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu je nesporné, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok priznaný rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Tento starobný dôchodok mu naďalej patrí a za výsluhový dôchodok sa od 1. júla 2002 podľa § 125 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov iba považuje.

V predmetnej veci podmienky nároku na starobný dôchodok s prihliadnutím na znížený dôchodkový vek podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov posúdil a sumu dôchodku aj so zohľadnením dôb zamestnania získaných vo všeobecnom systéme už určil útvár sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Na nárok na starobný dôchodok bola navrhovateľovi v zmysle potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 21. marca 2005 zohľadnená doba počnúc 9. septembrom 1960 až do 8. septembra 1997 a doba po veku jeden deň. Vznik nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov súčasne vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. zákona o sociálnom poistení. Preto pokiaľ navrhovateľ v žiadosti spísanej dňa 24. októbra 2013 žiadal o priznanie starobného dôchodku od 6. augusta 2010, ktorý mu už bol priznaný rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SPC-32.146-1/6-97 zo dňa 10. decembra 1997, takúto žiadosť by bolo možné posudzovať len ako žiadosť o zvýšenie starobného dôchodku a keďže odporkyňa nerozhodovala o priznaní starobného dôchodku a tento dôchodok navrhovateľovi ani nevypláca, nie je daná právomoc odporkyne rozhodnúť ani o zvýšení starobného dôchodku, nakoľko v danom prípade je daná právomoc útvaru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporkyne a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Poukázal na to, že nebol nijakým spôsobom oboznámený s termínom pojednávania, nebolo mu doručené žiadne predvolanie a teda sa na pojednávanie nemohol objektívne dostaviť a ani nemohol svoju neúčast' ospravedlniť. Nie je teda zrozumiteľné, na základe akých preukázateľných skutočností konajúci súd uvedenú konštatáciu vo svojom rozhodnutí uvádza, keďže bolo a je predovšetkým záujmom navrhovateľa byť prítomný na vytýčenom pojednávaní. Následne na to sa konajúci súd na pojednávaní bez účasti navrhovateľa vo svojom citovanom rozhodnutí i mechanicky priklonil na stranu odporkyne, kde v odôvodnení svojho rozhodnutia cituje a obhajuje rozhodnutie a stanovisko odporkyne, pričom sa vôbec nezaobera podstatou návrhu navrhovateľa na preskúmanie rozhodnutia odporkyne podaného dňa 4. februára 2014 a to o prepočítanie už priznaného starobného dôchodku so zohľadnením dôb poistenia vo všeobecnom systéme. Konkrétne od 10. septembra 1997 do 31. mája 2003, teda doby, kedy bol navrhovateľ naďalej poistený v uvedenom systéme už ako starobný dôchodca, tieto skutočnosti odporkyňa pri posudzovaní žiadosti vôbec nezohľadnila a konajúci súd sa uvedeným obdobím vôbec nezaoberal.

Odporkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne. Dôvody, ktoré navrhovateľ uvádza v odvolaní považuje odporkyňa za neopodstatnené. Odporkyňa má za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť rozhodnutia odporkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p., napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, preskúmal bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods.1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia zákona, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 v spoj. s § 2501 ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

V prvom rade najvyšší súd udáva, že z obsahu súdneho spisu č. I. 18 jednoznačne vyplýva, a to z predloženej doručenky, že navrhovateľ prevzal predvolanie na pojednávanie dňa 14. apríla 2014, čo potvrdil vlastnoručným podpisom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 31. decembra 2013, ktorým bola zamietnutá žiadosť navrhovateľa podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z.z. o priznanie starobného dôchodku od 6. augusta 2010. Žiadosťou zo dňa 24. októbra 2013 navrhovateľ požiadal o priznanie starobného dôchodku od 6. augusta 2010.

Podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

- a) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach,
- b) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b), ak bol z tohto zamestnania prevezený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) a e),
- c) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h),
- d) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. i) až l), alebo
- e) 60 rokov.

Podľa § 132 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení vojak z povolania má nárok na starobný

dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 55 rokov, ak vykonával najmenej 20 rokov službu zaradenú do I. kategórie funkcií.

Podľa ustanovenia § 175 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie alebo služby I. a II. kategórie funkcií sa priznávajú do 31. decembra 2023.

Podľa § 125 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov starobné dôchodky policajtov, ak ich služobný pomer trval najmenej 15 rokov, na ktoré vznikol nárok podľa doterajších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa odo dňa účinnosti tohto zákona považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti tohto zákona, ak sú k tomuto dňu vyplácané orgánom sociálneho zabezpečenia ministerstva.

Podľa potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 21. marca 2005 bol navrhovateľovi priznaný starobný dôchodok od 10. septembra 1997 podľa §132 a §133 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Navrhovateľ získal viac ako 20 rokov výkonu služby v I. kategórii funkcií, preto mu vznikol nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. dovŕšením 55 rokov veku 9. septembra 1997. Podmienky na dôchodok s prihliadnutím na znížený dôchodkový vek podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. posúdil a sumu dôchodku aj so zohľadnením dôb zamestnania získaných vo všeobecnom systéme určil útvar Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky.

Je nesporné, že navrhovateľovi bola zohľadnená doba štúdia od 9. septembra 1960 do 31. augusta 1961, doba od 18. septembra 1961 do 31. októbra 1961, od 6. novembra 1961 do 31. augusta 1962, doba štúdia od 1. septembra 1962 do 14. júna 1967, doba civilného zamestnania od 1. júla 1967 do 1. augusta 1967, doby výkonu základnej vojenskej služby od 2. augusta 1967 do 1. augusta 1968, doba zamestnania od 2. augusta 1968 do 28. februára 1971, doba služobného pomeru od 1. marca 1971 do 13. augusta 1990 v I. kategórii funkcií, obdobie evidencie na úrade práce od 15. augusta 1990 do 31. marca 1991, doba zamestnania od 1. apríla 1991 do 31. decembra 1992, od 1. januára 1993 do 31. decembra 1993, od 27. januára 1994 do 31. augusta 1994, od 1. septembra 1994 do 31. januára 1997, od 1. februára 1997 do 8. septembra 1997 a doba po veku jeden deň.

Starobný dôchodok, ktorý je naďalej vyplácaný Generálnym riaditeľstvom Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, sa za výsluhový dôchodok iba považuje, naďalej je však starobným dôchodkom priznaným podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, pre priznanie ktorého navrhovateľ splnil všetky zákonné podmienky. Okolnosť, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení už raz priznaný je takou okolnosťou, ktorá vylučuje možnosť vzniku ďalšieho nároku na ten istý druh dôchodku (starobný dôchodok) podľa neskoršieho zákona o sociálnom poistení. Z uvedeného dôvodu navrhovateľovi nárok na ten istý druh dôchodku, za tie isté doby zamestnania nevznikol.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli tak spôsobilé spochybniť závery krajského súdu ako i rozhodnutia odporkyne.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, keď sa stotožnil s jeho odôvodnením ako i jeho právnym posúdením.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Navrhovateľ nebol v konaní úspešný a odporkyňa nemá zo zákona nárok na ich náhradu (§ 250k ods. 1 O.s.p.)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.